

רמב"ם

הלכות סוטה

הלכה פרק א

א קינוי האמור בתורה וקנא את אשתו הוא שיאמר לה בפני עדים אל תסתרי עם איש פלוני. אפילו היה אביה או אחיה או עכו"ם או עבד או שחוף הוא האיש שאינו מתקשה ואינו מוליד.

ב הסתירה האמורה בתורה ונסתרה הוא שתסתר עם אותו האיש שאמר לה אל תסתרי עמו, בפני שני עדים. או שהתה עמו כדי טומאה שהוא כדי לצלות ביצה ולגמעה הרי זו אסורה על בעלה עד שתשתה מי המרים ויבדק הדבר. ובזמן שאין שם מי סוטה תאסר עליו לעולם ותצא בלא כתובה.

ג קונא לה על שנים כאחד ואמר לה אל תסתרי עם פלוני ופלוני. ונסתרה עם שניהן כאחד ושהתה כדי טומאה. אפילו הם שני אחיה או אביה ואחיה הרי זו אסורה עד שתשתה.

ד אמר לה בפני שנים אל תדברי עם פלוני אין זה קינוי. ואף ע"פ שנסתרה עמו בעדים ושהתה כדי טומאה לא נאסרה עליו ואינה שותה בקינוי זה.

ה וכן אם אמר לה אל תסתרי עמו וראוה מדברת עמו אין זו סתירה. ולא נאסרה ולא שותה. וכן אם לא קדם קינוי ובאו שנים והעידו שנסתרה עם זה ושהתה כדי טומאה לא נאסרה על בעלה ואינה שותה.

ו בעאמר לה לא תסתרי איש פלוני והיה קטן פחות מכן תשע שנים ויום אחד. או שאמר לה אל תסתרי עם בהמה זו אין זה קינוי שנאמר ושכב איש אותה פרט לקטן ולבהמה שאין אוסרים אותה עליו.

ז בעל שמחל על קינויו קודם שתסתר קינויו מחול וכאלו לא קינא לה מעולם. אבל אם מחל אחר שתסתר אינו יכול למחול גירשה ה"ז כמי שמחל ואם החזירה צריך לקנאות קינוי אחר.

ח קינא לה בפני שנים וראה אותה שנסתרה עם זה שקנא לה עליו ושהתה כדי טומאה הרי זו אסורה עליו ויוציא ויתן כתובה. שאינו יכול להשקותה ע"פ עצמו. וכן אם שמע העם מרננין אחריה אחר הקינוי והסתירה עד ששמע מהנשים הטוות לאור הלבנה נושאות ונותנות בה שזינתה עם האיש שקינא לה עליו הרי זה אסור לקיימה ויוציא ויתן כתובה.

ט בא עד אחד והעיד לו שנסתרה עמו אחר קינוי ושהתה כדי טומאה. אם הוא נאמן לו ודעתו סומכת עליו יוציא ויתן כתובה ואם לאו הרי אשתו מותרת לו.

י ואלו שבית דין מקנין להן. מי שנותרש בעלה או שנשתטה או שהיה במדינה אחרת או שהיה חבוש בבית האסורין לא להשקותה אלא לפסלה מכתובתה.

יא כיצד שמעו בית דין שהעם מרננין אחריה קוראין אותה ואומרין לה אל תסתרי עם איש פלוני. באו עדים אחר כך שנסתרה עמו ושהתה כדי טומאה בית דין אוסרין אותה על בעלה לעולם וקורעין כתובתה וכשיבוא בעלה או יבריא או יצא מבית האסורין נותן לה גט ואינו יכול להשקותה מפני שלא קינא לה הוא.

יב שנת מי המרים ונקתה מהן וחזר וקינא לה עם האיש שהשקה על ידו ונסתרה עמו אינו יכול להשקותה על ידו פעם שנייה אלא תאסר עליו לעולם ותצא בלא כתובה. אבל אם קינא לה עם אחר ונסתרה עם האחר בעדים משקין אותה פעם שנייה ואפילו כמה פעמים. והוא שישקה אותה בכל פעם בגלל איש אחר.

יג השקה אותה וגירשה ונשאת לאחר וקינא לה עם האיש שהשקה אותה הבעל הראשון בגללו ונסתרה עמו בעדים. הרי הבעל השני משקה אותה על ידו מפני שהוא בעל שני. ואפילו מאה ונשאת לזה אחר זה משקין אותה על ידי איש אחד. ואין אומרין ודאי שהוחזקה לזה וטמאה עד שיהיה שם עד.

יד האשה שקינא לה בעלה ונסתרה אחר הקינוי עמו בעדים והרי היא עומדת לשתות ובא עד אחד והעיד עליה שנבעלה בפניו עם זה שקינא לה עמו הרי זו אסורה על בעלה לעולם. ואינה שותה ויוצאת בלא כתובה. ואפילו היה עד טומאה זה אחד מעדי הסתירה שנאמר ועד אין בה והרי כאן עד.

רמב"ם

טו אפילו אשה ועבד ושפחה ופסול לעדות בעבירה מדברי סופרים. ואפילו קרוב נאמן לעדות סוטה להעיד עליה שזינתה ותאסר על בעלה לעולם. ואינה שותה ותצא בלא כתובה. הואיל וקדם הקינוי והסתירה בעדים כשרים והתורה האמינה עד אחד בטומאה הרי כולן כשרין לעדות טומאה. אף חמש נשים ששונאות זו את זו מעידות זו על זו לומר שנטמאת. ונאמנת עליה לאוסרה על בעלה ושלא להשקותה. אבל לא להפסידה מכתובתה. אלא נוטלת כתובתה ויוצאה.

טז בא עד אחד כשר ואמר נטמאת הרי זו אינה שותה כמו שבארנו. בא עד אחד והכחישו ואמר לא נטמאת אין שומעין לו. שעד אחד בטומאת סוטה כשנים. ואין דבריו של אחרון דוחין דברי הראשון שהוא כשנים.

יז באו שניהן כאחד זה אומר נטמאת וזה אומר לא נטמאת. או שאמר אחד נטמאת ובאו שנים אחרים ואמרו לא נטמאת הרי זו שותה.

יח בא עד אחד כשר ונשים רבות או פסולין רבים כאחד. העד אומר נטמאת והנשים או הפסולין אומרים לא נטמאת הרי זו שותה. שעד אחד ופסולין רבים כמחצה על מחצה הם.

יט היו כולן פסולין הלך אחר הרוב. כיצד שתי נשים אומרות נטמאת. ושלוש אומרות לא נטמאת ה"ז שותה. שלש אומרות לא נטמאת וארבע אומרות נטמאת הרי זו אינה שותה. היו מחצה על מחצה הרי זו שותה.

כ כל סוטה שאמרנו שאינה שותה מפני עידי טומאה הרי זו אסורה על בעלה לעולם ותצא בלא כתובה שהרי נאסרה בקינוי וסתירה. והשתייה שתתירה נמנעה שהרי יש בה עד כמו שבארנו.

הלכה פרק ב

א אשה שקינא לה ונסתרה אין כופין אותה לשתות. אלא אם רצתה ואמרה הן נטמאתי תצא בלא כתובה ונאסרה על בעלה לעולם ואינה שותה. וכן אם אמרה איני טמאה ואיני שותה אין כופין אותה לשתות ותצא בלא כתובה. וכן אם אמר בעלה איני רוצה להשקותה או שבעלה בעלה אחר שנסתרה הרי זו אינה שותה ונוטלת כתובתה ויוצאה והיא אסורה עליו לעולם.

ב ואלו הן הנשים שאינן ראויות לשתות אע"פ שהן רוצות לשתות ובעליהן רוצים להשקותן אלא יוצאות בלא כתובה משיבואו עידי סתירה אחר עידי קינוי ויאסרו על בעליהן לעולם. וחמש עשרה נשים הן ואלו הן. ארוסה. ושומרת יבם. וקטנה אשת הגדול. וגדולה אשת הקטן. ואשת אנדרוגינוס. ואשת הסומא. ואשת החגר או האלם. או מי שאינו שומע. או שהוא כרות יד. וכן החגרת. והאלמת. והסומא. וכרותת יד. ושאינה שומעת. כל אחת מאלו אינה ראויה לשתות.

ג ומניין שאינה ראויה לשתות שנאמר אשר תשטה אשה תחת אישה. תחת פרט לארוסה ושומרת יבם שאינה תחת אישה. אשה פרט לקטנה. תחת אישה פרט לאשת קטן ואשת אנדרוגינוס שאינו איש. ונעלם מעיני אישה פרט לאשת סומא. והעמיד הכהן את האשה פרט לחגרת. ונתן על כפיה פרט למי שאין לה כף או שהיתה עקומה או יבשה שאינה יכולה ליקח בה. ואפילו כפה אחת שנאמר כפיה. ואמרה האשה פרט לאלמת. ואמר אל האשה פרט למי שאינה שומעת. והרי הוא אומר אשר תשטה אשה תחת אישה עד שתהיה שלימה כמוהו והוא שלם כמותה. הא למדת שכל דבר שמעכב אותה מלשתות מעכב את בעלה מלהשקותה. וכל המעכב את הבעל מלהשקותה מום כמוהו מעכב אותה מלשתות.

ד קטנה שהשיאה אביה אם זינתה ברצונה נאסרה על בעלה. לפיכך מקנין לה לא להשקותה אלא לפוסלה מכתובתה כמו שבארנו. אבל הקטנה בת מיאון אין מקנין לה שאין לה רצון להאסר על בעלה ואפילו היה כהן לא נאסרה עליו.

ה קינא לארוסתו או לזקוקתו ונסתרה אחר שנשאה הרי זו שותה כשאר כל הנשים. נשואה שקינא לה ונסתרה קודם שיבעול אותה בעלה אינה שותה ויוצאה בלא כתובה ואסורה עליו לעולם שנאמר ויתן איש בך את שכבתו מבלעדי אישך שקדמה שכיבת בעל לשכיבת בוועל.

ו הגיורת והמשוחררת ואשת הגר ואשת עבד משוחרר וממזרת ואשת ממזר ואשת סריס חמה או סריס אדם המותרות לבעליהן הרי הן ככל הנשים ושותות.

ז מעוברת ומניקה מקנא לה ומשקה אותה כמות שהיא. אשה העומדת לשתות ומת בעלה קודם שתשתה אינה שותה ולא נוטלת כתובתה.

רמב"ם

- ח** כל איש שבא ביאה אסורה מימיו אחר שהגדיל אין המים המאררים בודקין את אשתו. ואפילו בא על ארוסתו בבית חמיו שאסור מדברי סופרים אין המים בודקין את אשתו שנאמר ונקה האיש מעון והאשה היא תשא את עונה. בזמן שהאיש מנוקה מעון אשה נושאה את עונה.
- ט** לפיכך אם היתה אשתו אסורה עליו מחייבי לאוין או מחייבי עשה אפילו שנייה וקנא לה ונסתרה אינה שותה אלא תצא בלא כתובה ותהיה אסורה עליו אף משום זה. עבר ונשא מעוברת חבירו ומינקת חבירו הרי זו שותה שאין כאן עבירה.
- י** מי שאין לו אשה הראויה לילד ולא בנים ונשא עקרה או זקנה או אילונית אינה שותה ולא נוטלת כתובה. היו לו בנים או אשה אחרת ראויה לילד ה"ז משקה אותה אף ע"פ שהיא זקנה או עקרה או אילונית ואינה ראויה לילד שלא נאמר בתורה ונזרעה זרע אלא בראויה לילד שאם היתה יולדת בצער תלד בריוח היה דרכה לילד נקבות תלד זכרים.
- יא** היו לו אשה ובנים ומתו בין קינוי לסתירה כבר נראית לשתות ומשקה אותה. לא היו לו בנים ולא אשה הראויה לילד אלא זו האילונית וכיוצא בה ונולד לו בן מגרושתו בין קינוי לסתירה כבר נדחית האילונית מלשתות.
- יב** כל אשה שהיה לה קינוי וסתירה ולא שתתה מי המרים בין שלא רצה בעלה להשקותה בין שלא רצתה היא ובין שבא לה עד טומאה או הודת או היתה מאלו הנשים שאינן ראויות לשתות או שקנאו לה ב"ד. הואיל ונאסרה על בעלה מכ"מ הרי היא אסורה על זה שנתיחדה עמו לעולם כדרך שהיא אסורה על בעלה. ואם עבר ונשאה מוציאין אותה מתחתיו בגט אפילו היו לה כמה בנים ממנו. מפי השמועה למדו כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול.
- יג** אבל אם לא קדם קינוי ובאו עליה עדים שנסתרה עם איש זה ובאו ומצאו דבר מכוער כגון שנכנסו אחריו ומצאוה חוגרת חגורה. או מצאו רוק למעלה מן הכילה וכיוצא בזה. אם הוציאה בעלה בדבר מכוער כזה ה"ז לא תנשא לנטען אלא אסורה עליו. ואם עבר ונשאה והיו לה בנים ממנו לא תצא ואם לא היו לה בנים ממנו תצא.
- יד** בד"א בשרננו העיר עליה ועל הנטען יום ומחצה או יותר. ואמרו פלוני זינה עם פלונית ולא פסק הקול. והוא שלא היו לה או לו אויבים שמעבירין את הקול. אבל אם לא היתה שם רנה לדבר זה בעיר או שפסק הקול שלא מחמת יראה. אם נשאת לנטען לא תצא אע"פ שאין לה בנים. אפילו בא עד אחד שזינתה עמו לא תצא.
- טו** מי שהוציאה בעלה בעידי דבר מכוער ונשאת לאחר וגירשה הרי זו אסורה להנשא לנטען שיצאתה מתחת בעלה בגללו ואם נשאת לא תצא אע"פ שאין לה בנים.
- טז** כל אשה שבאו שני עדים והעידו שזינתה עם זה כשהיתה תחת בעלה הראשון הרי זו תצא מזה. ואע"פ שיש לה ממנו כמה בנים וכל מקום שאמרנו תצא תצא בלא כתובה.
- הלכה פרק ג**
- א** כיצד סדר השקאת סוטה. הבעל בא לב"ד שבעירו ואומר להן אשתי זו קנאתי לה עם פלוני ונסתרה עמו ואלו הן עידי והרי היא אומרת שהיא טהורה ואני רוצה להשקותה לבדוק הדבר. וב"ד שומעין דברי העדים ומוסרין לו שני תלמידי חכמים לשמרו שמא יבא עליה קודם שתייה. שהרי נאסרה עליו עד שתשתה. ומשלחין אותו לירושלים שאין משקין את הסוטה אלא בב"ד הגדול של שבעים זקנים במקדש.
- ב** הגיעו לירושלים ב"ד הגדול מושיבין אותה ביניהן ומאיימין עליה שלא בפני בעלה ומפחידין אותה פחד גדול שלא תשתה. ואומרים לה בתי הרבה היין עושה. הרבה שחוק עושה. הרבה ילדות עושה. הרבה שכנים רעים עושים. אל תגרמי לשם הגדול שנכתב בקדושה שימחה על המים ואומרין לה בתי הרבה קדמוך ונשטפו. ואנשים גדולים ויקרים תקף יצרן עליה ונכשלו. ומגידין לה מעשה יהודה ותמר כלתו. ומעשה ראובן בפלגש אביו על פשטו. ומעשה אמנון ואחותו. כדי להקל עליה עד שתודה. ואם אמרה הן נטמאתי או איני שותה יוצאה בלא כתובה והולכת לה.
- ג** עמדה בדבורה שהיא טהורה. מביאין אותה לשער מזרחי של עזרה שהוא כנגד קדש הקדשים. ומעלין אותה ממקום למקום ומקיפין בה כדי לייגעה עד שתקצר נפשה אולי תודה.
- ד** אם עמדה בדבורה מביאין אותה כנגד שער המזרח מבחוץ ומעמידין אותה שם. היתה מתכסה בלבנים מתכסה בשחורין. ואם היו השחורין נאין לה מתכסה בבגדים שאין לה בהן נוי. ומסירין כל חלי כסף וזהב שעליה.

רמב"ם

ה ומקבצין עליה קבוץ גדול של נשים שכל הנשים הנמצאות שם חייבות לראותה שנאמר ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה כזמתכנה. וכל איש שיחפוץ לבא לראותה יבא ויראה. והיא עומדת ביניהן בלא רדיד ובלא מטפחת אלא בבגדיה וכיפה שעל ראשה כמו שהאשה בתוך ביתה.

ו אין מניחין שם לא עבדיה ולא שפחותיה מפני שהיא מכרת אותן ודעתה מתיישבת בהן.

ז ואחר כך משביעה הכהן בלשון שהיא מכרת ומודיעה בלשונה שלא גרם לה אלא קינוי וסתירה שקנא לה בעלה ונסתרה. ואומר לה בלשון שמכרת אם לא שכב איש אותך ואם לא שטית טומאה תחת אישך הנקי ממי המרים המאררים האלה ואת כי שטית טומאה תחת אישך וכי נטמאת ויתן איש בך את שכבתו מבלעדי אישך יתן י"י אותך לאלה ולשבועה בתוך עמך בתת י"י את ירכך נופלת ואת בטנך צבה ובאו המים המאררים האלה במעיק לצבות בטן ולנפיל ירך והיא אומרת אמן אמן בלשון שמכרת. ומודיעה שהבטן היא תלקה תחלה והירך בסוף כדי שלא להוציא לעז על המים.

ח ואח"כ מביא מגילה של עור טהור כמו ספר תורה וכותב עליה בלשון הקדש בדיו שאין בו קנקנתום לשמה של אשה כמו הגט. וכותב כל הדברים שהשביע אותה בהם אות באות מלה במלה וכותב את השם ככתבו ואינו כותב אמן אמן.

ט ואח"כ מביא כלי חרש שלא נעשה בו מלאכה מעולם ולא יראה ככלי בלה מאורך הזמן. ואם החזירו לכבשן עד שנתחדש כשר. ונותן לתוכו מים חצי לוג מן הכיור ובחצי לוג שהיה במקדש היה מודדו. ונכנס בו להיכל.

י ומקום היה שם אמה על אמה לימין הנכנס ובו טבלא של שיש וטבעת קבועה בה. מגביה הטבלא ולוקח עפר מקרקע המשכן. ונותנו על גבי המים כדי שיראה על פני המים. ונותן לתוכן דבר מר כגון לענה וכיוצא בה שנאמר מי המרים. ומוחק לתוכן המגילה לשמה וימחוק יפה יפה עד שלא ישאר במגילה רושם הניכר כלל.

יא ואח"כ כהן אחד בא אליה מכהני העזרה ואוחז בבגדיה מכנגד פניה וקורע עד שהוא מגלה את לבה. ומגלה שערה וסותר מחלפות ראשה כדי לנוולה. ומביא חבל מצרי כדי להזכירה מעשה מצרים שעשתה ואם לא מצאו מצרי מביא חבל מ"מ וקושרו למעלה מדדיה כדי שלא יפלו הבגדים ונמצאת ערומה שהרי נקרעו.

יב ואח"כ מביא עשרון קמח שעורים משל בעל. ונותנו בכפיפה מצרית והחבל והכפיפה באין משירי הלשכה. ונותנו לידה כדי ליגעה.

יג ואח"כ לוקח המנחה מן הכפיפה ונותנה לכלי שרת ואינו נותן עליה שמן ולא לבונה. ואם נתן לוקח על השמן בפני עצמו ועל הלבונה בפני עצמה. שנאמר לא יצוק עליה שמן ולא יתן עליה לבונה.

יד ובכל זמן שפורע ראשה ונותן העשרון על ידיה יהיו המים בכלי ביד הכהן ויראה אותה את המים שנאמר וביד הכהן יהיו מי המרים המאררים.

טו ואח"כ משקה אותה ואחר שתשתה לוקח כלי שרת שבו המנחה ונותנו על ידיה. וכהן מניח ידו תחתיה ומניפה במזרח כשאר כל התנופות. מוליך ומביא מעלה ומוריד. ואחר כך מגיש המנחה לקרן דרומית מערבית של מזבח כשאר מנחות של יחיד וקומץ ומקטיר הקומץ והשאר נאכל לכהנים.

טז אם טהורה היא יוצאת והולכת לה והרי היא מותרת לבעלה ואם טמאה היא מיד פניה מוריקות ועיניה בולטות והיא מתמלאת גידין גידין והן אומרין הוציאוה (הוציאוה) כדי שלא תפרוש נדה והנדות מטמאות עזרת נשים והן מוציאים אותה מעזרת נשים שהיא עומדת בה. ובטנה צבה בתחלה ואח"כ תפול ירכה ותמות.

יז באותה שעה שתמות היא. ימות הנואף שהשקה על ידו בכל מקום שהוא ויארעו לו מאורעות שאירעו לה לצבות בטן ולנפיל ירך. וכל זה אם לא בא בעלה ביאה אסורה מעולם. אבל אם בעל בעילה של איסור אין המים בודקין את אשתו כמו שבארנו.

יח ואם עבר והשקה את אשתו ה"ז מוסיף על חטאתו פשע שגרם לשם המפורש שימחה במים לבטלה ומוציא לעז על מי סוטה שאשתו אומרת לאחרות שזינתה ולא בדקו בה המים והיא לא תדע שמעשי הבעל גרמו שלא בדקו בה.

יט לפיכך משרבו המנאפים בגלוי בבית שני בטלו הסנהדרין את מי המרים וסמכו על הכתוב בקבלה לא אפקוד על בנותיכם כי תזנינה וגו'.

רמב"ם

- כ** סוטה שיש לה זכות ת"ת אע"פ שאינה מצווה על ת"ת ה"ז תולה לה ואינה מתה לשעתה אלא נימוקת והולכת וחלאים כבדים באין עליה עד שתמות אחר שנה או ב' או ג' לפי זכותה. והיא מתה בצביית בטן ובנפילת איברין.
- כא** סוטה ששתת מי המרים ולא מתה מיד הרי היא מותרת לבעלה ואפילו היה כהן ואע"פ שהתחילו החלאים לבוא עליה וחלו שאר איבריה הואיל ולא צבתה בטנה ולא התחיל ירכה לנפול הרי זו מותרת. אבל משהתחיל בטנה לצבות וירכה לנפול ה"ז אסורה ודאית.
- כב** סוטה ששתת והיתה טהורה ה"ז מתחזקת ופניה מזהירות ואם היה בה חולי יסור ותתעבר ותלד זכר ואם היה דרכה לילד בקושי תלד במהרה. היה דרכה לילד נקבות תלד זכרים.
- כג** באו עידי טומאה אחר ששתתה הרי זו תצא בלא כתובה ואסורה לבעלה ואפילו לא אירע לה דבר מדברים אלו מפני שאין המים בודקין אלא מי שאין לה עדים שמודיעין זנותה. ועוד שמא בעלה אינו מנוקה מעון לפיכך לא בדקו המים את אשתו. אבל אם בא עד אחד והעיד שהיתה טמאה אינה אסורה ותשב תחת בעלה שהרי ששתתה.
- כד** אשה שזינתה באונס או בשגגה או שבא עליה זה שקנא לה עמו דרך איברים אין המים בודקין אותה שנאמר והיא לא נתפשה פרט לאנוסה שהרי נתפשה בחזקה. ותמעול מעל באישה פרט לשוגגת. ושכב איש אותה שכבת זרע פרט לבא עליה דרך איברין.
- הלכה פרק ד**
- א** בחמשה עשר באדר נפנין ב"ד לצרכי הרבים. ובודקין על הראויה לשתות להשקותה. ועל הראויה לקנא לה ולהוציאה בלא כתובה. ובכל זמן משקין את הסוטות.
- ב** ואין משקין את הסוטה אלא ביום וכל היום כשר להשקות סוטה. ואין משקין שתי סוטות כאחת שנאמר והעמיד אותה הכהן.
- ג** סוטה שאמרה איני שותה מחמת יראה ופחד שיש לה יכולה לחזור ולומר הריני שותה. אבל אמרה איני שותה והיא בריאה ואינה יראה ולא פוחדת אינה יכולה לחזור ולומר הנני שותה.
- ד** אמרה איני שותה קודם שתמחק המגילה הרי מגילתה נגנזת. ואינה כשרה להשקות בה סוטה אחרת ומנחתה מתפזרת על הדשן. ואם אמרה איני שותה אחר שנמחקה המגילה מערערין אותה ומשקין אותה בעל כרחיה.
- ה** ומאיימין עליה שתשתה ואומרין לה בתי אם ברור לך הדבר שטהורה את עמדי על בוריך ושתי ואל תפחדי לפי שאין המים דומין אלא לסם יבש מונח על בשר חי יש שם מכה מחלחל ויורד. אין שם מכה אינו עושה כלום.
- ו** אמרה טמאה אני אע"פ שנמחקה המגילה המים נשפכין מפני שאין בהן קדושה. ומנחתה מתפזרת על הדשן.
- ז** מגילת סוטה שכתבה בלילה פסולה שנאמר וכתב וגו' והשקה וגו' והקריב וגו' כשם שקרבנה ביום כך כתיבת המגלה והשקייתה ביום. כתבה למפרע פסולה שנאמר האלה על הסדר. כתבה קודם שתקבל עליה השבועה פסולה שנאמר והשביע וכתב.
- ח** כתבה אגרת פסולה שנאמר בספר. כתבה על שני דפין פסולה שנאמר בספר ספר אחד ולא שנים וגו'. ואינו כותב לא על הנייר ולא על הדפתרא אלא במגילת ספר שנאמר בספר. ואם כתבה על נייר או דפתרא פסולה.
- ט** ואם כתבה ישראל או כהן קטן פסולה. שנאמר וכתב הכהן. אינו כותבה לא בקולמוס ולא בקנקנתום ולא בכל דבר שרישמו ניכר ועומד אלא בדיו שאין בו קנקנתום שנאמר וכתב ומחה כתב שהוא יכול להמחות ואם כתב בדבר המתקיים פסולה.
- י** נשאר במגילה רושם כתב ניכר פסולה עד שימחוק יפה יפה. כתב אות אחת ומחקה וחזר וכתב אות שנייה ומחקה עד שהשלים פסולה עד שתהיה כולה כתובה.

רמב"ם

- יא** כתבה שלא לשמה או מחקה שלא לשמה פסולה. כתב שתי מגילות לשתי סוטות ומחקן לתוך כוס אחד או לתוך שתי כוסות ועירבן בכוס אחד והשקה לשתיהן פסולה. לפי שכל אחת מהן לא שתתה מגילתה. מחקן בשני כוסות ועירבן וחזר וחילקן לשני הכוסות לא ישקה אותן ואם השקה כשר ואם נשפכו המים ה"ז כותב מגילה אחרת ומביא מים אחרים. נשפכו ונשתייר מהן לא ישקה את השאר ואם השקה כשר.
- יב** מי סוטה שלנו נפסלין בלינה. הקדים עפר למים פסולה. לא היה שם עפר בהיכל מביא עפר מבחוץ ומניחו בהיכל ולוקח ממנו ונותן על פני המים. ואינו מביא אפר אבל מביא רקבובית שהיא כעפר.
- יג** ולא יחפור בקרדום בהיכל ויוציא עפר שנאמר אשר יהיה בקרקע המשכן. ואם חפר והוציא עפר כשר.
- יד** הקריב את מנחתה ואח"כ השקה כשרה. נטמאת מנחתה קודם שיניחנה בכלי שרת הרי זו תפדה ככל המנחות שנטמאו קודם שיתקדשו בכלי שרת ויביאו מנחה אחרת. נטמאת המנחה אחר שקדשה בכלי שרת ה"ז תשרף. וכן אם אמרה טמאה אני קודם שתקמץ המנחה. או שאמרה איני שותה. או שלא רצה בעלה להשקותה. או שבאו עידי טומאה. או שמת הוא. או שמתה היא. הרי המנחה כולה נשרפת. ואם אירע אחד מאלו אחר שקרב הקומץ אין השירים נאכלין.
- טו** היה בעלה כהן אין שירי מנחתה נאכלין מפני שיש לבעל חלק בהם ואינה עולה כולה לאישים כמנחת זכרי כהונה מפני שיש לה חלק בה. אלא הקומץ קרב לעצמו ושירים מתפזרין על בית הדשן. נמצאו עידיה זוממין מנחתה תצא לחולין.
- טז** המקנא לאשתו ע"י אנשים הרבה ונסתרה עם כל אחד ואחד מהם ה"ז מביא מנחה אחת ע"י כולן כשמשקה אותה שנאמר מנחת קנאות היא. מנחה אחת לקינויין הרבה.
- יז** יש לבעל לגלגל בשבועה עליה שלא זינתה עם איש זה שקינא לה בו ולא עם איש אחר. ושלא זינתה תחתיו משנתארסה קודם שתנשא ולא אחר שנשאת. אבל אינו מגלגל עליה שלא זינתה קודם האירוסין ולא אחר שגירשה אם גירשה והחזירה. שאם זינתה בעת זה לא תאסר עליו. וכל שתבעל ולא תהיה אסורה לו אינו מתנה עמה. לפיכך אם כנס יבמתו אינו מגלגל עליה שלא זינתה כשהיתה שומרת יבם. אבל מגלגל עליה שלא זינתה תחת אחיו שאם זינתה תחת אחיו ה"ז אסורה עליו. וכן אם גירשה והחזירה מגלגל עליה שלא זינתה תחתיו בנישואין הראשונים. ויש לו לגלגל עליה בלהבא שלא תזנה תחתיו ושלא תזנה אחר שיחזירנה אם יגרש ויחזיר. לפיכך כשתזנה להבא מים בודקין אותה ויארעו לה אותן המאורעות. לכך נאמר אמן אמן. אמן מאיש זה אמן מאיש אחר. אמן נשואה אמן ארוסה אמן לשעבר אמן להבא.
- יח** מצות חכמים על בני ישראל לקנאות לנשיהן שנאמר וקנא את אשתו. וכל המקנא את אשתו נכנסה בו רוח טהרה. ולא יקנא לה לא מתוך שחוק ולא מתוך שיחה ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך מריבה ולא להטיל עליה אימה. ואם עבר וקינא לה בפני עדים מתוך אחד מכל הדברים האלו ה"ז קינוי.
- יט** אין ראוי לקפוץ ולקנאות בפני עדים תחלה אלא בינו לבינה בנחת ובדרך טהרה ואזהרה כדי להדריכה בדרך ישרה ולהסיר המכשול. וכל מי שאינו מקפיד על אשתו ועל בניו ובני ביתו ומזהירן ופוקד דרכיהן תמיד עד שידע שהן שלמין מכל חטא ומעון ה"ז חוטא שנאמר וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא.